

Jazzfestivalurin - mikukvøld

Lekkur Linkola

Tað var jazzur so tað munaði. Linkola og hansara fólk livdu fult upp til vónirnar, ið summi høvdu sett teimum.. Fantastiskt at fáa slíkar úrmælingar hendanvegin.

Lengu tá ið tú trein um gátt í Norðurlandahúsinum um sjeystíðina hetta kvøldið, visti tú, at nú var Jazzfestivalurin byrjaður. Húsið var á tremur við glaðum traditionellum jazztónum, so teir brustu út í náttarmyrkrið og hvurvu, tá ið tú gloppaði hurðini.

Arligt Jazz-, fólka- og bluesfestivalurin var so sanniliga farin undir enn einaferð at lita høvudsstaðin við ljóði og rútmum - tað fældi tú í blóðinum og í teim smáu ristingunum undir iljunum.

Hvarv í regnskjóli

Innkomin, var tað tó heldur tú, ið hvarv í tónunum, sum Jazz Brass Band við Kesser Nielsen og hansara regnskjóli á odda blásti í høvðið á tær. Góður gamal New Orleans jazzur vissaði fólk um, at tey vóru komin á rétta stað.

Óg tað vóru eisini hesir somu jazzarar, ið skuldu vísa okkum á næsta stað í skránni. Tá teir høvdu spælt seg troytar, veittraðu teir

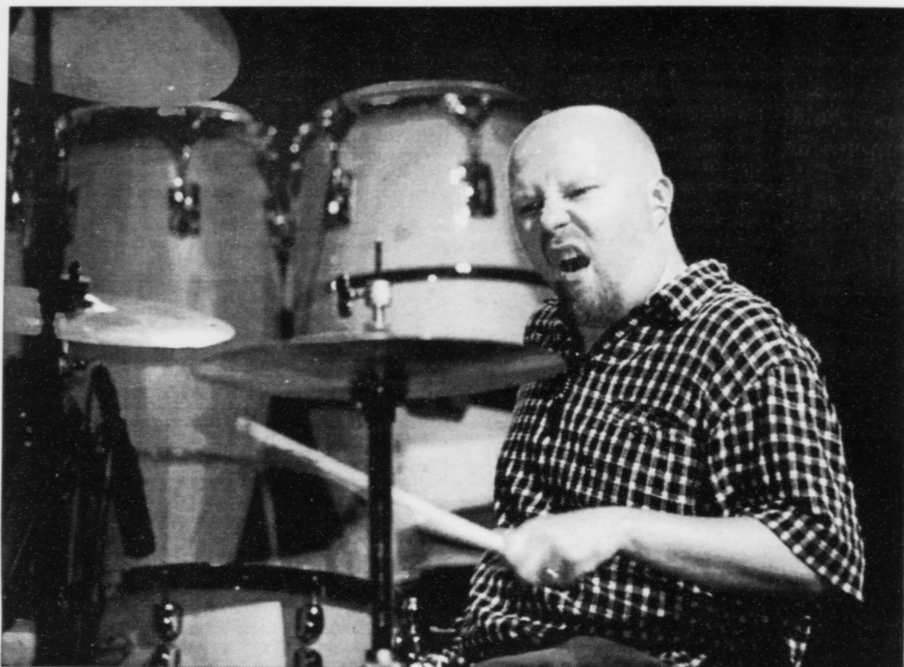
okkum við sær inn í stóra salin, har finnin Jukka Linkola og bólkurin hjá honum høvdu stillað upp.

EQ og Linkola

Sum jazzhugaður sá Linkola út til at vera mest spennandi navnið á festivalinum hesaferð. Ein maður við drúgvum royndum - bæði sum tónaskald og leikari, men hann hevur eisini undirvist og stjórnað smáum sum stórum orkestrum. Hann kom til Føroya við manningini frá síni seinastu fløgu. Sjei mans, sum allir hava fingið framúrskarandi skoðsmál sum tónleikarar úti eins væl og heima í Finnlandi. Men vit máttu halda spenninginum eitt vet afturat, tí fyrst skuldi borgarstjórin, stjórin í Norðurlandahúsinum og fyrrskiparar bjóða vælkomn.

Finskt við fullari ferð

So byrjaði framförslan... Lurtarin varð - uttan at gera ov nógv av - trumlaður

niður í hálvan annan tíma við elitujazzi so tað forsló! At finskur jazzur er á høgum listaligum støði, er onki nýtt í - tað hevur hann prógvað hvørja ferð, hann

hevur verið á palli her heima - og hesaferð bar av. Bæði sum einstaklingar og sum bólkur visti EQ ein tónleikaligan tour de force. Stíllurin var... ja, hvat skal

man siga? - Modernaður fusjóns rokk jazzur!? Ilt at siga, tí breiddin rúmaði tónleik líka frá klassiskum og fólkatónleiki til harðan rokk og tekno - enntá oftani í einari og somu komposisjon. At seta brot úr ymsum stílsløgum kenna vit eitt sindur til her heima frá tónaskældum so sum Tróndi Bogasyni ella Sunnleivi Rasmussen, men annars er hetta eitt nýtt og spennandi rák fyri okkum, sum EQ vóru meistarar í. Lagið bleiv ongantið burtur í sam-anblandingi av stílnum.

Rokk og rútmur

Serliga áhugavert var spælið við rútmunum. Rokk- og

jazzrútmurnar skiftu av og á spakuliga yvir í latínamerikanskt og afrikanskt frumstev. Hæddarpunktið hjá fleiri lurtarum var óivað, tá ið trumuspælarin og percussjonisturin mistu tamarhaldið á sær sjálvum og eina góða løtu løtu allar møgular rútmur og í-blásturin fáa fríar ræsur. Ljóðmyndin sum heild var frálíka góð. Tað fróddi lurtaranum at hoyra, at percussjonisturin ikki bara (sum hann tíverri ofta er) var eitt býtt, sum stóð og risti við onkum dósnum inni aftan fyri einastaðni, uttan at nakkað hoyrist aftur til hann í salinum, men alla tíðina hoyrdist sum ein tónleikari javnbjóðis hinar. - Fantastiskt, at vit kunnu fáa slíkar tónleikarar og úrmælingar hendanvegin!

Svala oyruni

Uttan at taka nakað frá Maxim All Stars og jazzslagarum, so mundi tað gagnast oyrunum hjá mongum væl at koma út aftur í forholdina. Tey flestu vóru komin fyrri at hoyra jazz og soul í kvøld, og hetta vistu tey so hvat var. Tey flestu sóu út sum spurnartekin, tá ið tey dagaðu fram úr myrkurinum í stóra salinum, eftir at hava verið undir hondini hjá EQ - nøgd og smilandi spurnartekin væl at merkja.

Souldrotningin kundi gera sína stórnuentré fyrri fullsetum sali í Norðurlandahúsinum